

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 436

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

Νέους κλυδωνισμούς υφίσταται κατ' αὐτὰς ἡ ὁλὴ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Νέας τρικυμίας καὶ θυέλλας ἀντιμετωπίζει ἐκ τῶν ὑφ' ὑμινυμένων μανιωδῶς τῆς πλάτης καὶ τῆς κακοδοξίας κυμάτων.

Τὸν ἐσχάτον τῶν κινδύνων διατρέχει ἡ μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία Ὁ τρομερώτερος καὶ ἐπιφοβώτερος τῶν πολεμίων τῆς, ὁ Παπισμὸς, ἐξ ἀκράτου ἐωσφορικῆς φιλοδοξίας ὁρμώμενος ἀκονίζει τὰ βέλη τοῦ πνεύματος καὶ παντοῖα μετέρχεται μέσα, ὅπως χλευάσῃ καὶ ἐκ θεμελίων ἀνατρέψῃ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Ὁ ὑπουργὸς καὶ δολερὸς οὗτος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀντίπαλος, ὁ Παπισμὸς πανταχόθεν βάλλει κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας τῶν ἡμερῶν, κατὰ τῆς Ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα δηθεν τῆς «ἐνότητος» ἢ «ἐνώσεως» τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς, ἐπιδιώκων κατ' οὐσίαν τὴν ὑποταγὴν τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν. Ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἱστορικῆς συναντήσεως Πατριάρχου - Πάπα καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἐπακολουθησασῶν ραγδαίων ἐξελίξεων περαιτέρω συνεννοήσεων, συνομιλιῶν καὶ ἐνάρξεως διαλόγου ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προσεγγίσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν πολλοὶ διατείνονται, ὅτι ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἐνισχυθῇ παγκοσμίως καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς θὰ καταστῇ ἔτι περισσότερον ἐντονος καὶ ὅτι ἡ ἔνωσις εἶναι δυνατὴ ἅμα δὲ καὶ εὐκταία, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας ἀπεδέχθη τὴν ἐπὶ «ἰσοῖς ὅροις» ἔναρξιν τοῦ διαλόγου. Ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης κακίζομεν καὶ ἐντόνως διαμαρτυρούμεθα διὰ τοὺς παρὰ τὸ πλεονδὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τασσομένους καὶ φωνασκοῦντας ὑπὲρ τῆς ἀκαίρου «ἐνώσεως» ὡς παραγνωρίζοντας τὸ γεγονός, τὸ ἱστορικῶς ἐπιβεβαιούμενον, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς

Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρξεν ποτὲ εὐλικρινὴς ἐναντι τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐπιδιώκοντας τὴν δηθεν ἔνωσιν, ἐν τῇ πραγματικότητι δὲ ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τοὺς Λατίνους. Ἡ συνετὴ καὶ σθεναρὰ στάσις τοῦ γηραιοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κ. Χρυσόστομου ὡς καὶ ἡ ἀντίδρασις πρὸς τὰς ἀνιορθοδόξους καὶ ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐκ μέρους διακεκοιμένων καὶ εὐποληπτῶν προσωποποιήτων, οἷον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νικ. Τωμαδάκη, τοῦ γνωστοῦ ἱεροκήρυκος κ. Αἰγυσινοῦ Καντιώτη, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Λογγοβάρδας π. Φιλοθέου Ζερβάκου, τοῦ διαπρέποντος ἐν συγγραφαῖς Μοναχοῦ Θεολόγου Διονυσίου καὶ τινῶν ἄλλων πληροῦσι τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδοξούντων ἀγαλλιᾶσεως καὶ ἱεροῦ ζήλου, διότι ἐκ τῆς ἰσχυρῶς ἀντιδρώσης ταύτης μερίδος καθίσταται δῆλον, ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Ἕλλην οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ κλίνη παπικῶς τὸ γόνυ καὶ νὰ ὀνομάσῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Jesum Christum! Οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ ἀπεκδυθῇ τὸν κυανόλευκον ἑλληνικὸν χιτῶνα, ἀτινα πλειστάκις διέσωσεν ἡ Ὁρθοδοξία του.

Οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ πωλήσῃ ἀντὶ πινακίου φακῆς τὰ θεῖά του ταῦτα πρωτοτόκια.

Οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ ἀφήσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ὑψίστης φιλοσοφίας, τῆς ὑψίστης ποιήσεως καὶ τῶν μεγάλων ἰδεῶν, τὴν Ἑλληνικὴν.

Οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νὰ ἀνεχθῇ τὸν ἀπαίσιον παπισμὸν, τὸν διαστρέψαντα καὶ παραχαράξαντα τὰ ἀποστολικά δόγματα, τὸν κατηλεῦσαντα καὶ καταχρεουργήσαντα τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὸν ρίψαντα εἰς τὸν βόρβορον καὶ λακπατήσαντα τὸ χρυσίον τοῦ

το τὸ ἄφθαρτον καὶ αἰώνιον, τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ βράχον ἀκλόνητον, ὅντινα δὲν δύνανται οὐδὲ κατ' ἐλάχισον νὰ κινήσωσιν ὅλαι αἱ τρικυμῖαι, ὅσαι αἱ καταιγίδες καὶ θύελλαι, ὅλοι οἱ τρομεροὶ καταρράκται, οὓς μετὰ δαιμονίου πατάγου ἀπειλητικῶς παρυσιάζουσιν οἱ ὑετοὶ τοῦ βου.

Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸ ὑπενθυμίζει ἡμῖν ὁ τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐκκλησιαστικὸς σάλος ὁ προξενηθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τοὺς θείους κανόνας, ὑπάρχοντος σχίσματος μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, συναντήσεως Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Πάπα καὶ ἐνῶς-ως διαλόγου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἀνευ συμφώνου γνώμης τῶν ἐκασταχοῦ Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πρεσβυγενῶν καὶ γεωτέρων, διατετυπωμένης ἐν Συνόδῳ Ἐπισκόπων.

Οἱ τὴν ἀντιδρῶσαν κατὰ τῆς γραμμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου παράταξιν ἀποτελοῦντες μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀθηνῶν Χρυσόστομον τυγχάνουσιν ἄξιοι μυρίων ἐπαίνων διὰ τὴν ἐπιδεικνυμένην γενναίαν καὶ σώφρονα στάσιν των ἐναντίον τῶν ἀντορδοξῶν προσπαθειῶν καὶ ἐνεργειῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, αἵτινες ἐδημιούργησαν σύγχυσιν καὶ ἀναστάτῳσιν εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα καὶ ἤγαγον τοὺς Χριστιανοὺς ἐπὶ ποδὸς πολέμου καὶ οὐχὶ ἐνώπιον προετοιμασίας καθεστῶτος εἰρηνικῆς καὶ χριστιανικῆς προσεγγίσεως. Ἡ συζητουμένη προσέγγις καὶ ἔνωσις τῶν δύο ἐκκλησιῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ κατὰ τοιοῦτον βεβιασμένον, ἀμελέτητον καὶ παρακεκινδυνευμένον τρόπον, ὥς ἐπιδιώκει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Πρὸς τί, λοιπόν, τοιαύτη σπουδὴ ἀπὸ μέρους Ὁρθοδόξου πλευρᾶς; πρὸς τί τοιαύτη βία, πρὶν ἢ προηγηθῇ Σύνοδος Ἐπισκόπων; πρὸς τί τοιαύτη προχειρότης, ἐπὶ θέματος τοσοῦτον σοβαροῦ καὶ δυσεπιλύτου;

Καὶ οἱ ἀολουθοῦντες τὸ πάτριον Ἰουλιανὸν ἐορτολόγιον ἢ ἄλλως καλούμενοι παλαιοημερολογῖται ἐπὶ τοῦ ὥς ἄνω φλέγοντος καὶ ἐπιμάχου ζητήματος ἐπιδιοκιμᾶζουσι τὴν γραμμὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομου καὶ πάντων τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὸ κίνημα τοῦτο τῆς εὐσεβείας.

Ἐν ἐτι ὅμως ὑπομνησκουσι τῷ γηραιῷ Προκαθημένῳ, τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ ἐορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ, τοῦθ' ὅπερ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ συμπύκνωσιν τῆς ἀγωνιζομένης κατὰ τοῦ τρομεροῦ Παπισμοῦ παρατάξεως καὶ εἰς τὴν ἀνάληψιν καὶ συνέτισιν τῶν Λατίνων, οἵτινες πρὸ τῆς συμπεπικνωμένης καὶ πανισχύρου φάλαγγος πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θὰ ὑποχωρήσωσι καὶ ἐννοήσωσι κάλλιστα τὴν κραταιὰν καὶ ἀκατάβλητον δύναμιν τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς πάντοτε νικώσης καὶ μηδέποτε νικωμένης, τῆς πάντοτε νικητρίας ἀνταπεξερχομένης ἐκ πασῶν τῶν δυσχερῶν καὶ κρίσεων περιστάσεων καὶ μηδέποτε καταβαλλομένης, ἔστω καὶ ἂν πανταχόθεν βάλληται. Ὡς ἐν κατακλείδι τοῦ λόγου, ἅς ἀναφερθῇ τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου: «Ὁὐκ ἀγρησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά Σε πατροπαράδοτον Σέβας. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, εἰ δὲ καί- ρος καλέσει, μυριάκις ὑπὲρ Σοῦ τεθνήσκειμεθα», ὅπερ ὀφείλει νὰ ἀποτελῇ σύνθημα καὶ γόμονα τῆς ζωῆς μας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς διαφυλάξεως ἀκεραίου, σφύου καὶ ἀλωβήτου τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς ὀφείλομεν πάντες καὶ αὐτὸ τὸ ζῆν τὰ θυσιάσωμεν!.

ΜΑΡΚΟΣ Ο ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ

Τὴν 19ην Ἰανουαρίου ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Διδασκάλου καὶ Πατρὸς τῆς κατ' ἀνατολὰς Ἐκκλησίας, Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς ἰσχυροτέρας καὶ ἡρωϊκώτερας μορφὰς τοῦ 15ου αἰῶνος, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμιον Ἱστορίαν.

Τὴν καταγωγὴν εἵλεκεν ἐκ τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων καὶ ὁ μὲν πατὴρ του ἦτο διάκονος καὶ ὠνομάζετο Γεώργιος, ἡ δὲ μήτηρ του Μαρίν. Νεώτατος μετέβη εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου φαίνεται, ὅτι διετέλεσε μαθητὴς τοῦ μεγάλου Πλήθωνος εἰς τὸν Μυστράν.

Ἐπαιδεύθη τὴν τε ἔξω καὶ ἔσω σοφίαν καὶ ἐγένετο ἐγκρατὴς ἀμφοτέρων τούτων εἰς ὑπατον βαθμόν.

Ἀργότερον ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Μαγγάνων ἐν Κωνσταντινίᾳ καὶ ἐνωρίτατα κατέκτησε μετὰ τὴν μόρφωσίν του, τὴν εὐγλωττίαν καὶ πρὸ παντὸς μετὰ τὸν ἀκάματον ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ζῆλον του τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμόν ὧν ἐκείνων τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες ἀπέβλεπον μετ' ἐκθρότητος πρὸς τὰς εἰδούς ἔνωσιν τῆς Ὁρθοδόξου μετὰ τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνὴρ ἐνθυμίζων ὅλας τὰς ἀρετὰς τῶν πρώτων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, ἀμείλιτος, αὐστηρὸς ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ὅπως ἦτο καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, μὴ θέλων νὰ γνωρίσῃ ποτὲ ἄλλην ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς τὸ μόνον στήριγμα, ἀλλὰ καὶ τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ ἔθνους, βαθὺς γνώστης καὶ ἱκανὸς ἐρμηνευτὴς ὧν τῶν κειμένων τῆς Ὁρθοδοξίας, εὐφρυνὸς ὅσον ἦτο καὶ ἄγνός, ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς ἀπετέλεσεν μίαν ἀπὸ τὰς ἐξεχούσας φυσιογνωμίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς Ἑθνικῆς μας Ἱστορίας.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς ἦτο προσωρισμένος ἀνωθεν νὰ ἀναδειχθῇ ὁ ἐνδοξὸς πρωταγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδόξου πάλης κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Παπισμοῦ, ὅταν οὗτος κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐξήτει νὰ ἀπορροφήσῃ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἐπωφελοῦμενος τὴν τότε ἀπελπιστικὴν κατάστασιν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς Ἀνατολῆς.

Οἱ ἀνθεωτικὸι ἄγωνες του εἰς τὴν περιώριμον Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας (1438) προσέκλεισαν τὸν θαυμασμόν καὶ ἐκείνων ἐτι τῶν Λατίνων, οἱ ὅποιοι

μετά δυσφορίας ἀντελαμβάνοντο, ὅτι οὗτος θὰ ἦτο ὁ κυριώτερος ἀντίπαλος πάσης προσπάθειας διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐμμονὴ του εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα τῆς ὁρθῆς πίστεως, ὡς καὶ ἡ δυναμικὴ ἐπ' αὐτῶν ἐπιχειρηματολογία του προεξένησαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀντιπάλους του, οἵτινες ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρατεύσωσι τοὺς ἰσχυροτέρους ἐκ τῶν θεολόγων πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικόν, τὸ ὅτι ὁ Πάπας μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συμφωνητικοῦ μὲ τὸν «Ἐνωτικὸν ὅρον» ὑφ' ὅλῳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἱεραρχῶν ἠρώτησεν, ἐὰν τὸ εἶχεν ὑπογράψει καὶ ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός. Πληροφορηθεὶς δ' οὗτος, ὅτι ἔλειπεν ἡ ὑπογραφή του, εἶπεν τὸ ἑξῆς ἀξιωματικόν: «ἐποιήσαμεν οὐδέν». Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς Κων/πολιν ἐκ τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας ἡ δημοτικότης τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐπεσκίασε καὶ αὐτὴν τὴν αἴγλην τοῦ αὐτοκράτορος. Κληρὸς καὶ λαὸς τὸν περιστοιχίσαν μετὰ συμπαιδείας ἐνισχύοντες τὸν ἀγῶνά του, τόση δ' ὑπῆρξεν ἡ ὁρμὴ τῆς ἀγανακτήσεως καὶ τῆς ἀνιστάσεως κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου, ὥστε ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰς δημοσιεύσῃ ἑπισήμως.

Εἶναι ἄξια μεγίστης σημασίας τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα περὶ τοῦ ἀνυπότακτου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν: «*Ποῦ νῦν ἐστὶν ἡ ἑνωσις αὕτη;.. Μὴ πάντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας υἱοὶ πανταχοῦ τῶν ἀποστατῶν ταύτης ἀπερρωγότες πατριαρχῶν καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας τοῦ παιρίου δόγματος ἔχονται;*» Καὶ κατέληγε γενικῶς εἰς μίαν φλογερὰν ἔκκλησιν τὴν κατηγορίαν του ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν «ἀποστατῶν», ὅλων τῶν «κατὰ κακὴν ἡμᾶς ἀλχηλωσίαν ἀλχηλωτισάντων καὶ πρὸς τὴν Βαβυλῶνα τῶν λατινικῶν ἔθνων καὶ δογμάτων θελησάντων κατασῶραι ἡμᾶς..

Φευκτέον αὐτούς, ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφρεως, ὡς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς χριστοκαπήλους καὶ χριστεμπόρους.

Φεύγετε αὐτούς, ἀδελφοί, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς κοινωνίαν!» Οὕτως λοιπὸν ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός ἀπεδείχθη μάχαιρα δίστομος κατὰ τῶν μοχθηρῶν καὶ νόθων ζιζανίων τῶν αἰρετικῶν, κοινὸς εὐεργέτης καὶ φωστὴρ παντὸς τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος, σάλπιγξ θεοκρότητος θεολογίας καὶ ποταμὸς ἀκένωτος τῶν εὐσεβῶν συγγραμμάτων καὶ ὅρων τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ Διδασκάλων, ζηλωτὴς θεομότητος τῆς πατροπαράδοτου ὁμολογίας τοῦ Ἁγίου Συμβόλου, καθαιρέτης τοῦ παπικοῦ φονάγματος, δόξα καὶ καύχημα, στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἔχει μέγιστα καὶ ἀπαράγραπτα δικαιώματα ἐπὶ τῆς συνειδήσεως οὐχὶ μόνον τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν. Ὡς στραφόμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, κατὰ τὰς χαλεπὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς ἡ Ὁρθοδοξία διατρέχει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, πρὸς τὴν Ἡρωϊκὴν καὶ Ἀγωνιστικὴν Φυσιογνωμίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ

Εὐγενικοῦ καὶ ἐπακολουθοῦντες τοῖς ἔχουσιν τοῦ Ἀθανάτου καὶ Ἐνδόξου τούτου Πατρὸς ὃς ἀναφωνήσωμεν μετὰ ζήλου ἱεροῦ καὶ ἡφαιστειώδους: Ζῆθι, ἅγια Ὁρθοδοξία, καὶ μὴ φοβοῦ! Οἱ ἐχθροί σου εἶναι σπουδαῖοι, ἀλλὰ νάνοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Βάδιζε ἀσφαλῶς καὶ θεϊκῶς τὴν ἀποστολικήν σου πορείαν· φύλαττε ἀγνὰ τὰ ἀποστολικά σου διδάγματα, ὑπερασπίζου αὐτὰ διὰ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Πατέρων καὶ μὴ φοβοῦ οὐδεμίαν θρησκευτικὴν ἀνταρσίαν ἐκ μέρους τῶν ἐμφανιζομένων ὡς Ὁρθοδόξων σου καὶ δὴ καὶ Ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ζῆθι εἰς αἰῶνας αἰώνων, ἅγια Ὁρθοδοξία, καὶ μὴ φοβοῦ!

Καὶ μολονότι ἔχομεν πολυωνύμους ἐχθροὺς καὶ μισούμεθα καὶ πολεμούμεθα καὶ ὑπὸ ἄλλας ἐπὶ ὄψεις, ἔνεκα προγενεστέρων ἁμαρτημάτων, ἔχε τὸ θάρρος σου τὸ θεϊκόν· διότι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι Θεὸς ζήλων, ἀποδίδ. ὡς ἁμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα ἐπὶ τρίτην καὶ τετάρτην γενεάν. (Λευτ. 5, 9).

Εἴπωμεν λοιπὸν, ἀδελφοί, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, διὸ Κύριος ἐβασίλευσεν καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν, ἥτις οὐ σαλευθήσεται!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 2αν τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου (π. ἡ.) πανηγυρίζουσιν οἱ κάτωθι Ἱεροὶ Ναοί:

- 1) Ὁ ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς (Καλλιπόλεως) Πειραιῶς. Λεωφορεῖον Παλαμηδίου, στάσις Πηγάδα.
- 2) Ἐπίσης ὁ ἱερὸς Ναὸς Ὑπαπαντῆς Μαρκοπούλου. Ἀφ' ἐσπέρας, εἰς ἀμφοτέρους τοὺς Ναοὺς, θὰ τελεσθῇ κατανυκτικὸς Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωτὴν πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετὰ Θεοῦ κηρύγματος.
- 3) Τὴν 19 Φεβρουαρίου Π. Η. (3 Μαρτίου Ν. Η.) εορτάζει ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Φιλοθέης—Ἀνω Πετραλῶνων (ὁδὸς Κλειδίου 8). Τὴν πρωτὴν θὰ τελεσθῇ Θεία Ἀρχιερατικὴ λειτουργία.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

Ὁ Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας, Κορυθαλλοῦ (Καραχάλιου) διέθεσε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων εἰς ἀπόρους καὶ ἀσθενεῖς τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 3.774.

Ἀπὸ τὴν εορτὴν τῶν Θεοφανείων εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Πέτρου καὶ Παύλου ἐν Φαρσάλεις.

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΗΜΩΝ ΚΥΡΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ

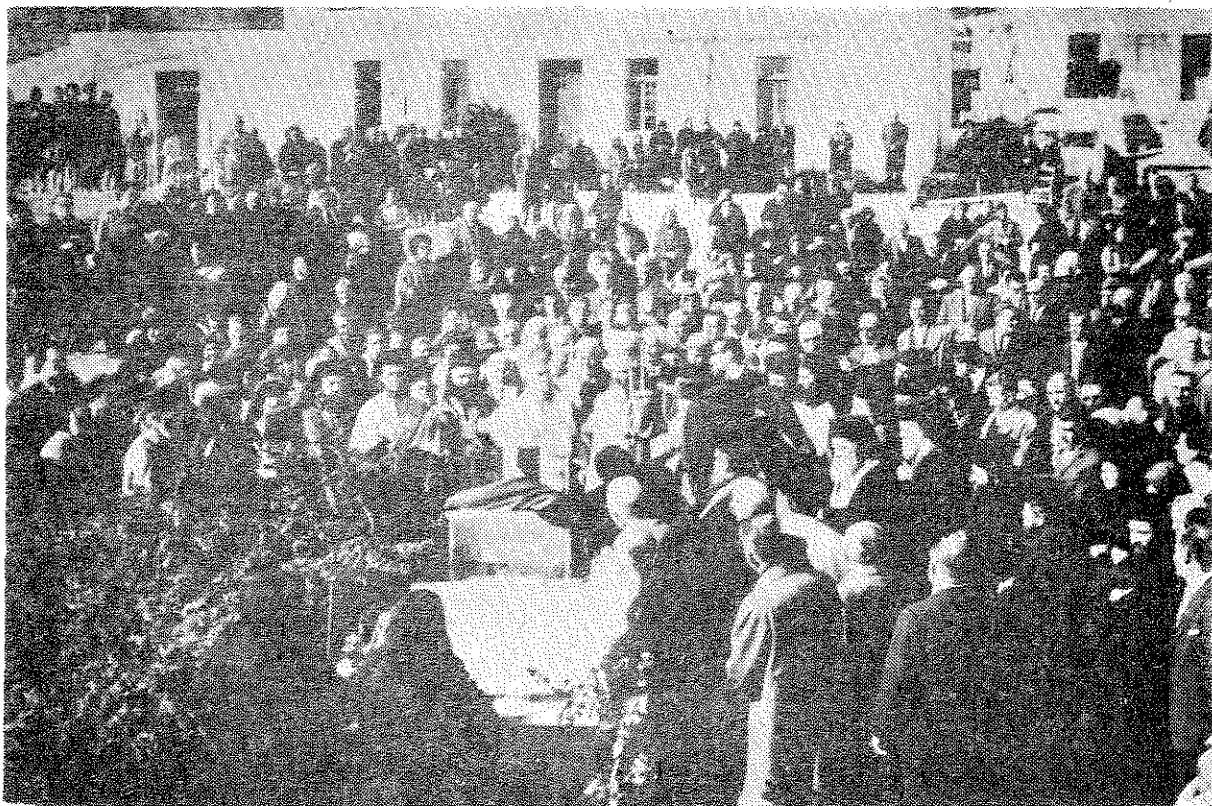
Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν 13)1)64 ἐτελέσθη μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας καὶ εὐλαβοῦς κατανύξεως, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας, παρισταμένων τῶν συγγενῶν καὶ πολλῶν χιλιάδων πιστῶν, τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ ἀλήστου μνήμης, Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κυροῦ Ἀκακίου. Ἡ προηγηθεῖσα τοῦ Ἱεροῦ Μνημοσύνου θεία λειτουργία ἐτελέσθη ἐν μέσῳ ἀσφυκτιῶντος πλήθους, λειτουργούντων μὲν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ κ. κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. κ. Γεροντίου, χοροστατούντων δὲ τῶν Σεβασμιωτάτων Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομου καὶ Διαυλείας κ. κ. Ἀκακίου, τῇ συμμετοχῇ ἀρκετῶν ἐπιλέκτων κληρικῶν. Ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας π. Μάρκος Χανιώτης, οὗτινος ὁ ὑπέροχος καὶ ἐμπνευσμένος λόγος ἐνεθουσίασε τοὺς πάντας καὶ τοὺς συνεκίνησεν μέχρι δακρύων. Ἐν προοιμίῳ τοῦ λόγου, ὁ ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Π. Μάρκος ἐξῆρε τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἐκλιπόντος Ἡγέτου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀναφερθεὶς εἰς τὰς πολλὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, ὅς ἐκ τοῦ σύνεγγυς οἱ πλείονες ἐθαύμασαν καὶ ἐξήλευσαν.

Ἐν συνεχείᾳ «ἐμνήσθη ἡμερῶν ἀρχαίων», ἡμερῶν, ἐν αἷς, τῆς Ὀρθοδοξίας κινδυνευούσης διὰ τῆς

ἀντικανονικῶς καὶ αὐθαρέτως γενομένης εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ λατρείᾳ, ὁ ἀείμνηστος, ἡγήθη τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων τῶν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐξελεθόντων πρὸς διαφύλαξιν καὶ ἀσφαλῆ θεία συνάρσει τήρησιν τῶν εὐσεβῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας παραδόσεων, τῶν κεκληροδοτημένων ἡμῖν ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἀκολούθως ἐνεκώμιασε τὰς μεγίστας θυσίας αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ ἰδιαίτερος τὴν τελευταίαν τοιαύτην, καθ' ἣν ἐν καιρῷ γήρως ὑπεβλήθη εἰς πολλαπλὰς ταλαιπωρίας καὶ κινδύνους μεταβάς εἰς Ἀμερικὴν, ἵνα ἐκεῖθεν μεταλαμπαδεύσῃ τὸ φῶς τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐν τῇ ἀπὸ ἐτῶν ἀπορφανισθείσῃ Ἐκκλησίᾳ τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος. Εἶτα ἀνεφέρθη εἰς τὰ πικρὰ ποτήρια τῶν θλίψεων, ἅτινα ὁ ἐκλιπὼν Προδιεράρχης κυρὸς Ἀκάκιος ἔπιεν πολλάκις ἐκ τε τῶν ἐξωτερικῶν καὶ ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐτόνισεν τὴν ἐξέχουσαν σημασίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος πρὸς ἐκκληρώσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν ἰδεολογίας.

Τὸ ἰδεῶδες τοῦτο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητος πραγματοποιούμενον, εἶπεν, θὰ ἀποδώσῃ καρποὺς ἀγλαοὺς καὶ εὐχύμους ἐν τῇ Ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ τῇ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τῶν κληρικῶν μας ψάλλον ἐπὶ τοῦ τάφου, κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ δειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου.

πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν ποικιλωνύμων πολεμίων της, οἵτινες θρασείαν ἐγείραντες κεφαλὴν ἐπιδιώκουσι τὴν τελείαν ἐξόντωσιν καὶ ἐξαφάνισιν τῆς Ἁγίας Ορθοδόξας.

Περαινῶν τὸν λόγον ὁ Π. Μάρκος διὰ μιᾶς συντόμου καὶ συγκινητικῆς προσφωνήσεως πρὸς τὸν ἀεμνηστον Ἠγέτην μας συνήρπασε καὶ συνεκλόνησε ἅπαν τὸ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, ὅπερ μετὰ δακρύων καὶ παρατεταμένης προσοχῆς ἤκουε τῶν θείων ῥημάτων αὐτοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας, τὸ ἱερὸν Μνημόσυνον ἐψάλη ἐν τῷ προαυλεῖῳ τῆς Σεβασμίας καὶ φιλοξένου Μονῆς τῆς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου ἡμῶν Ποιμενάρχου ἰδρυθείσης καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ Τάφου Αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν 4 Ἀρχιερέων μας καὶ πληθὺς κληρικῶν ἀποδιδόντων πρεπόντως καὶ κατ' ἀξίαν τὸν ὀφειλόμενον φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ πάντα ἐδυσίασεν ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Αἱ παμφαεῖς καὶ αἰγλήεσαι τοῦ πυριλαμποῦς καὶ ἐξαστράπτοντος ἡλίου ἀκτῖνες, φωτίζουσαι τὰ πρόσωπα τῆς παρισταμένης σεμνῆς καὶ πενθίμου ὁμηγύρεως ἐμαρτύρου ἐκ τοῦ φυσικοῦ κόσμου περὶ τῆς συμβολικῆς αἰγλῆς καὶ λαμπρότητος τῶν δικαίων ἐν τῇ Ἐπουρανίῳ τοῦ Χριστοῦ Βασιλείᾳ, ἔνθα καὶ ὁ ἀείμνηστος ἡμῶν Ποιμενάρχης μετέφκησεν ἀπολαμβάνων τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, «ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» κατὰ Παῦλον καὶ σελαγίζων ὡς ἄλλος ἥλιος μεταξὺ τῶν ἁπ' αἰῶνος εὐρεσιγασάντων τὸν Κύριον Ὁμολογητῶν τῆς πίστεως. Οὕτως ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας κατανυκτικῆς καὶ πενθίμου ἔληξεν τὸ τεσσαρακονθήμερον Μνημόσυνον τοῦ πρὸς Κύριον μεταστάντος Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κυροῦ Ἀκακίου, ὃν διὰ μι-

κρᾶς ἀλλὰ συγκλονιστικῆς προσλαλιᾶς προσεφώνησεν ἐκ μέρους τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ὁ ἐξάιρετος καὶ ἡρωϊκὸς ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας κ. Κόττης ὑποσχεθεὶς εἰς Αὐτόν, ὅτι θὰ βαδίσωμεν πάντες ἀδιάσπαστοι καὶ ἠνωμένοι ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ἵνα ὅταν εὐδοκήσῃ ὁ Κύριος μεταβῶμεν πρὸς συνάντησιν του εἰς τὰ οὐράνια Σκηνώματα, ἔνθα ὁ Δίκαιος Κριτὴς ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ».

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΟΙ ΦΩΣΤΗΡΕΣ

Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος! Τρεῖς φαεινότεται μορφαί, πασίγνωστοι ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ὁρθόδοξίαν! Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος. Τρεῖς αἰγλήεσαι φυσιογνωμίαι ἀρρήκτως συνδεδεμένοι μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τῆς ἐκκλησίας, τῆς παιδείας.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ἀπεδείχθησαν πολυτάλαντοι φυσιογνωμίαι, μετὰ οἰκουμενικὸν κύρος καὶ παγκόσμιον ἀξίαν.

Καὶ τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον, καθότι οἱ Ἅγιοι οὗτοι συνεδύσαν ἐν ἑαυτοῖς πνευματικὰ χαρίσματα καὶ προσόντα, ἅτινα δυσκόλως συναντᾷ τις παρὰ τῷ αὐτῷ προσώπῳ. Συγγραφικὴ δεξιότης καὶ φιλανθρωπικὴ δράσις ἐχαρακτήριζε καὶ ἐκόσμιε αὐτοὺς μετὰ ἀγιότητα βίου καὶ ἥθη τέλεια. Καὶ οἱ τρεῖς ἐγένοντο ἡ κλασσικὴ μορφή τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ Διδασκάλου, τοῦ κήρυκος, τοῦ σοφοῦ, τοῦ ἐπιστήμονος, τοῦ φιλανθρώπου.

Βασίλειος, Γρηγόριος, Χρυσόστομος!

Βλαστοὶ καὶ οἱ τρεῖς μητέρων χριστιανῶν, τῆς Ἐμμελείας ὁ πρῶτος, τῆς Νόννης ὁ δεύτερος, τῆς Ἀνθούσης ὁ τελευταῖος ἐγαλουγήθησαν νηπιόθεν μετὰ τὰ γλυκεὰ καὶ δρο-

Ἐν μέρει τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ Ἱερὸν μνημόσυνον.

σερά νόματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ὠδηγήθησαν πλησίον σοφῶν διδασκάλων, παρ' ὧν ἐδιδάχθησαν ἅπασαν τὴν κατὰ κόσμον σοφίαν. Εὐφυστάτοι καὶ φιλομαθεῖς, ἐν σμικρῷ χρόνῳ διαστήματι ἐγένοντο καὶ πολυμαθεῖς.

Ὅντες πλήρεις ἀρετῆς καὶ παιδείας, ἐπαρουσίασαν ἐκ νεαρωτάτης ἡλικίας εὐώδεις καὶ ὠρίμους καρπούς ἐν τῷ λειμῶνι τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ σπουδαιότατον ρόλον ἔπαιξαν ἡ Χριστιανικὴ ἀνατροφή των, ἥτις προσέθεσεν σοβαρὰ προσόντα καὶ πλεονεκτήματα εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς σταδιοδρομίας των. Ἡ ἔξοχος ἀνατροφή των ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς ἀναδεικνύει ἀργότερον ἐν τῷ κοινωνικῷ στίβῳ καὶ τοὺς τρεῖς διαπρεπεῖς ἐπιστήμονας, μεγάλους Ἀγίους, θεοπνευστοὺς διδασκάλους καὶ πρότυπα Ἐπισκόπων. Ζῆλος διακαῆς, φρόνησις γεροντική, σοφία ἀφθαστος, πίστις ἀπεριόριστος, παρηρησία πρωτοφανής, θάρρος μοναδικὸν καὶ δράσις πρωτάκουστος διακρίνει καὶ τοὺς τρεῖς τούτους εὐαγγελικοὺς κήρυκας καὶ διαπρυσίους διαγγελεῖς τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐπιτυχίαι των καὶ αἱ πρόοδοί των ἐκτείνονται εἰς ὅλα τὰ πολυπλευρα πεδία τῆς δράσεως. Πρωτοσταντοῦντας τοὺς εὐρίσκει τις εἰς τὴν ἀνέγερσιν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, εἰς τὴν σύγγραφὴν θρησκευτικῶν συγγραμμάτων, εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, εἰς τὴν διάδοσιν τῶν αἰώνιων ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Μέγιστον ἀληθῶς ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφέρον των καὶ προπάντων τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου διὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸν πάντων.

Ἐἶχον σχεδιάσει πρόγραμμα εὐρύτατον ἀποβλέπον εἰς τὴν ἐκχριστιανίσιν ὅλων τῶν τότε γνωστῶν θαρσύνων καὶ ἀπολιτίστων λαῶν. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἔτι εὐρίσκόμενος ἐγένετο αἰτία λαμπρᾶς ἱεραποστολικῆς κινήσεως καὶ δράσεως, ἐπληροῦτο δὲ μεγίστης χαρᾶς, ὅτε ἐπληροφορεῖτο περὶ ἐπιτυχίας καὶ εὐδοξίας τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Ἐπεθύμει ὁ θεὸς οὗτος ἀνὴρ τὴν καθολικὴν ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος εἰς ὅλον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον. Καὶ οἱ τρεῖς ἱεράρχαι ἀπὸ κοινοῦ ἀνεδείχθησαν οἱ μεγαλύτεροι ἀναμορφωταὶ τῆς κοινωνίας, φλογεροὶ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐμπνευσμένοι διδασκαλοὶ τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας. Δὲν ἐφείδοντο κόπων, δὲν ἐφείδοντο θυσιῶν καὶ ἀγῶνων, διότι εἰς τὰς καρδίας των ἦτο ἐγγεγραμμένον μὲ χρυσὰ γράμματα τὸ θεῖον λόγιον: «ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως». Καὶ διατί ἐκοπῖαν μὲ τὴν αὐταπάρνησιν; Ἐν μόνον ἐλατήριον, ἐν μόνον κίνητρον ὤθει τούτους εἰς τὴν δράσιν καὶ ἐνεργὸν ἀνάμειξιν εἰς τε τὰ πράγματα τῆς ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, ἢ ἠθικὴ ἀναγέννησις τῶν ἀνθρώπων. Καὶ πραγματικῶς οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἀνεδείχθησαν ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ὑποδειγματικοί, οἵτινες ἔθηκαν τὴν ψυχὴν των ὑπὲρ τῶν προβάτων καὶ ἐθυσίασαν τὰ πάντα διὰ τοὺς ἀδελφούς των, «δι' οὓς Χριστὸς ἀπέθανεν». Οἱ τρεῖς ἱεράρχαι οὐ μόνον διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς γραφίδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ζωῆς των ἀπέδειξαν, ὅτι ἠγάπων τὸν πλησίον των ὡς τὸν ἑαυτὸν των.

Τὴν ἀγάπην ἐθεώρουν ὡς καθολικὸν συναίσθημα καὶ καθήκον, «μητέρα τῶν ἀγαθῶν καὶ ποιητικὴν ἀρετῆς ἀπάσης». Ὁραιοτάτην εἰκόνα τῆς ἀγάπης, ἐξ ἧς ἐξεπηγάσεν ἡ φιλανθρωπικὴ δράσις τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, μᾶς δίδει

ὁ ἱστορικὸς Θεοδώρητος: «Ὁ εἰς τὸν ἱκετεύει διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἄλλος δικαζόμενος τὸν προσκαλεῖ ὡς μάρτυρα, ἄλλος πεινῶν τοῦ ζητεῖ τροφὴν καὶ γυμνὸς ἔνδυμα, ἄλλος καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματά του, ἄλλος πενθὼν τοῦ ζητεῖ παρηγορίαν. Ἐτερος τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀπολυθῇ ἀπὸ τὴν φυλακῆν. Ἄλλος τὸν σύρει διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ἀσθενῆ, ξένος ζητεῖ καταφύγιον, ἄλλος ἰστάμενος ἐνώπιόν του ὀδύρεται διὰ τὰ χρεῖα του, ἄλλος τὸν προσκαλεῖ νὰ συμβιβάσῃ οἰκογενειακὰς ἐριδας. Καὶ ὁ δοῦλος δὲν καταφεύγει εἰς ἄλλον κλαίον διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ κυρίου του, χήρα πρὸς αὐτὸν φωνάζει δυνατὰ ζητοῦσα ἐλεημοσύνην, ἄλλη ὀδύρεται διὰ τὴν ὀρφανίαν. Ἀπείρους ὁ Πατὴρ ἀσχολίας καθ' ἐκάστην πρὸς ἐκάστους ὑπὲρ ἐκάστου ἔχει. Ἀρπάζεται τις ὑπὸ τῆς ἐξουσίας; καὶ παρουσιάζεται συνήγορος ὡς Πατὴρ. Πεῖνα ἐνοχλεῖ; καὶ ἀμέσως ἀπὸ συνήγορος γίνεται τροφοδότης. Εἶναι κάποιος ἀσθενής; καὶ ὁ τροφοδότης εἰς ἱατρὸν μεταβάλλεται. Ἐχει περιπέσει κανεὶς εἰς πένθος; καὶ ὁ νοσοκόμος καθίσταται παρηγορητής. Ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ φροντίσῃ διὰ τοὺς ξένους; καὶ ξενοδόχος καθίσταται αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀπ' ὅλα ἔχει γίνεαι». Ἐκ τῆς μαρτυρίας ταύτης τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἐκ μελέτης ἄλλων πηγῶν πιστοποιοῦμεν, πῶς καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ οἱ ἄλλοι δύο ὁμόψυχοι Πατέρες ἦσαν πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν ὅλων καὶ παρέχον τὸν ἑαυτὸν των ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἄλλους πρὸς πνευματικὴν οἰκοδομήν. Ἐπιφορτισμένοι μὲ μύρια ὅσα καθήκοντα, εὐθύναι καὶ υποχρεώσεις καὶ ἀναλογιζόμενοι τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς των εἶχον πάντοτε ὡς γνώμονα εἰς πάντα τὴν θεῖαν παραγγελίαν καὶ προτροπὴν τοῦ ἀπ. Πέτρου:

«Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως μὴδὲ ἀισχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως, μὴδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου».

(Πέτρ. κεφ. Ε' στίχ. 2 - 4)

Ἴδου μία εἰκὼν χαρακτηριστικὴ τῆς ἀγάπης καὶ γενικῶς τῆς ἀρετῆς τοῦ Μ. Βασιλείου, τὴν ὁποῖαν ὁ ἐθνικός μας ἱστορικὸς Παπαρρηγόπουλος παρουσιάζει: «Ὁ Μέγας Βασίλειος ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τοῦ λαοῦ, ὁ φίλος τῶν δυστυχισμένων... ἀνεξάντλητος ἐν τῇ ἐλεημοσίᾳ. Αὐτὸς κατήντησε πένις... δὲν εἶχεν εἰμὴ ἓνα μόνον χιτῶνα καὶ δὲν ἔζη, εἰ μὴ ἀπὸ ἄρτων καὶ λαχάνων ἐτελῶν».

Εἶναι πραγματικῶς δύσκολον νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὰς ὑπηρεσίας, ἃς προσέφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Φιλανθρωπικὸν τομέα οἱ Μ. Βασίλειος, Θεολόγος Γρηγόριος καὶ Ἰωάννης Χρυσόστομος.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τομέα τῶν γραμμάτων τὰ διασωθέντα συγγράμματά των μαρτυροῦν κάλλιστα περὶ τῆς σοφίας των, τῆς εὐφύας των καὶ τῆς ἐκ θεοῦ δοθείσης εἰς αὐτοὺς χάριτος καὶ φωτισμοῦ.

Τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου σώζονται 45 Λόγοι πανηγυρικοί, δογματικοί, ἠθικοί, πολεμικοί, στηλιτευτικοί, ἐπίσης δὲ καὶ πλεῖστα ποιήματα.

Οἱ Λόγοι του ἐχρησίμευσαν ὡς πλουσία καὶ ἀστείρευτος πηγὴ τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμνογραφίας. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔγραψεν ἔργα δογματικά, ἀσκητικά, ἠθικά, παιδαγωγικά, ὁμιλίας, κηρύγματα, λειτουργίαν τελουμένην δεκάκις κατ' ἔτος καὶ ἐπιστολάς, ἐξ ὧν διακρίνεται αἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν μετὰ τοῦ φίλου του Γρηγορίου ἀλληλογραφίαν, ἥτις θεωρεῖται ἔξοχον μνημεῖον καλλιπείας «υπερέχον πολλὰκις τῆς περισωθείσης ἀλληλογρα-

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΣΤΥΛΙΔΑ

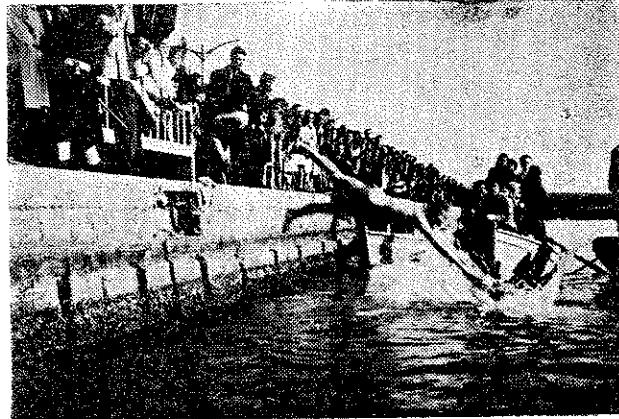
Κατὰ τὴν ἐορτὴν παρευρέθησαν περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας ἀδελφῶν ἐκ τῶν Παραρτημάτων Στυλίδος, Λαμίας, Πουγκακίων, Δομοκοῦ, Βίτωλης μετὰ τῶν Διοικήσεων αὐτῶν καὶ λοιπῶν Ἀδελφῶν. 1) Πρόεδρος Λαμίας κ. Σωτ. Ντόκος, Γραμματεὺς Ἀλεξ. Ντέκος, Ταμία: Ἡλίας Βούγιας κ. ἄ. 2) Δομοκοῦ, Πρόεδρος Νικόλ. Νικολάου Δημ. Τσιτσιλόπουλος κ. ἄ. 3) Πουγκακίων, Πρόεδρος Γεώργιος Μακρῆς

κ. ἄ. 4) Βίτωλης κ. Εὐάγγ. Τσιάρας. Πρόεδρος κ. ἄ. Ἐπίσης τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν ὁ κ. Δήμαρχος Στυλίδος, ὁ κ. Λιμενάρχης καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι τῆς Κοινῆς Στυλίδος.

Ἐν Στυλίδι τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου 1964

Ὁ Πρόεδρος
Ἰωάν. Χαραλαμπίτης

Ὁ Γραμματεὺς
Παναγ. Πολυζῶης

Συγμιότυπα ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς Καταδύσεως.

φίας τοῦ Αἰσχίνου καὶ τοῦ Δημοσθένους».

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἔγραψε «Πραγματείας», ἐν αἷς ἐξετάζονται θέματα ποιμαντορικά, σχετικὰ μὲ τὸν μοναχικὸν βίον καὶ τὸν γάμον, παιδαγωγικά καὶ ἠθικά, ἀπολογητικά καὶ δογματικά, «Ὁμιλίας καὶ Λόγους» ἐξηγητικές, πανηγυρικές, ἐγκωμιαστικές, ἠθικές, δογματικές καὶ ἐπικαίρους, ἐπὶ πλεόν δὲ καὶ «Ἐπιστολάς», αἵτινες δεικνύουν τὴν ἀγρυπνὸν μέριμναν ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὁ ἱστορικὸς τῆς ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ καθηγητὴς αὐτῆς ἐν Ζορδόνῃ M. Ruesch γράφει περὶ τοῦ Χρυσοστόμου τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικά: «Κατὰ τὰς τραγικὰς ὥρας, τὰς ὁποίας διῆλθε κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν στάσιν τῶν Ἀνδριαντῶν, κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Εὐτροπίου καὶ τὴν πάλιν του κατὰ τῆς Εὐδοξίας, ἐξέπεμψεν ἀπὸ τὸ χρυσοροοῦν ὄντως στόμας του τόνους, τοὺς ὁποίους ὁ ἀρχαῖος κόσμος δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Κικέρωνος».

Εἶναι γεγονός, πὼς ὅσοι αἰῶνες καὶ ἂν παρέλθουν, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν τριῶν τούτων Ἀγίων Πατέρων, τῶν Γνησίων καὶ Πρωτοφανῶν Σκαπανέων τῶν ἱερῶν γραμμάτων, θὰ ἀναδίδεται πάντοτε ἐκτυφλωτικὸν καὶ αἰγλήεν φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζει τὴν ὁδὸν ἐκατοντάδων ἀνθρωπίνων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ διψοῦν τὴν σωτηρίαν, τὴν λύτρωσιν, τὴν ψυχικὴν ἀνακούφισιν, τὸ εὐῶδες ἄρωμα τῆς ἀρετῆς, τὴν ἠθικὴν τόνωσιν, τὴν ἀγνήν καὶ ἀνόθευτον διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως.

Καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι διαυγέστατοι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς μέλισσαι συναπεκόμισαν εἰς τὴν κυψέλην τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰς εὐωδίας καὶ τὸ νέκταρ τῆς φιλοσοφίας ἐκείνης, ἥτις δύναται νὰ καταστῇ θεραπαινὶς τῆς Θεολογίας. Κατάρθωσαν ἄριστα νὰ ἐναρμονίσουν τὴν Χριστιανικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ νὰ δώσουν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀνυπέρβλητον λαμ-

πρότητα.

Ἄς μὴ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς μας, πὼς ἡ ἐορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν εἶναι ἡ ἀργυρὰ γέφυρα, ἥτις συνδέει τὴν Φιλοσοφίαν μὲ τὴν θρησκείαν, τὸ σχολεῖον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν.

Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἠδυνήθησαν νὰ γεφυρώσουν τοὺς δύο κόσμους, τὸν ἑλληνικὸν καὶ τὸν Χριστιανικὸν καὶ νὰ κηρύξουν τὴν ἀρχαίαν φιλοσοφίαν προπαίδειαν εἰς Χριστόν. «Νομίζω — ἔλεγεν ὁ Γρηγόριος — καὶ ὑπὸ πάντων τῶν νουενχῶν ἀνθρώπων ἀνομολογεῖται, ὅτι τὸ πρῶτον τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν εἶναι ἡ παιδεία, δὲν ἐννοῶ μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, δηλ. τὴν χριστιανικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐθνικὴν, τὴν ὁποίαν οἱ πολλοὶ τῶν χριστιανῶν κακῶς ἀντιλαμβάνοντο ἀπορρίπτουν ὡς ἐπικίνδυνον καὶ σφαλερὰν καὶ ἀπομακρύνουσιν τοῦ Θεοῦ...».

Ὅσα καὶ ἐὰν λεχθῶσιν περὶ τῶν τριῶν τούτων εὐκλεῶν Πατέρων εἶναι μηδαμινὰ πρὸ τῆς μεγίστης ἠθικῆς ἀξίας καὶ τοῦ ἀνεφίκτου πνευματικοῦ ὕψους Αὐτῶν. Περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα, ὅσα ἡ πενιχρὰ ἡμῶν διάνοια δύναται νὰ ἀποκυήσῃ καὶ ὅσα εἶναι χαρακτηριστικώτερα σχετικῶς μὲ τὴν φυσιογνωμίαν τῶν Ἀγίων τούτων.

Περαίνοντες τὸ εὐτελὲς ἡμῶν πόνημα, θερμῶς τοὺς ὑπερφώτους τούτους φωστῆρας ὡς ἱκετεύσωμεν ἀνακράζοντες πρὸς Αὐτούς: «ὦ θεῖαι καὶ ἱεραὶ κεφαλαί, ὦ Ἱεράρχαι παμμέγιστοι, οἱ ἡρωικώτατοι τῶν ἁγίων καὶ οἱ ἀγιώτατοι τῶν ἡρώων, οἱ ἄσειστοι θεμέλιοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἀπολαύοντες νῦν τῆς ἐν Οὐρανοῖς αἰδίου μακαριότητος, στήριξτε ἡμᾶς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ πίστει, ἐνισχύσατε ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν ἀρετῶν διὰ τῶν εὐπροσδέκτων Ὑμῶν πρεσβειῶν, ἐνσταλάξατε εἰς τὰς ψυχρανθείσας καρδίας ἡμῶν τὸ ζωογόνον πῦρ τῆς ἀγάπης, ὅπως δι' αὐτοῦ θαλπόμενοι καὶ πάντας ἀγαπῶντες ψυχικῆς γαλήνης ἀξιοθώμεν καὶ τῆς ἀρρήτου δόξης ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ Ἱερομόναχος Βικέντιος Λαδάς, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κοιμήσεως Θεοτόκου, ἐν Λεύκτροις Θηβῶν. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἵτινες κατέλιπον τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὅτε οὗτος διέτρεχεν τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων διὰ τῆς ἀντικανονικῶς καὶ αὐθαιρέτως εἰσα-

χθείσης ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ ἡκαινοτομίας τοῦ νέου Ἡμερολογίου.

Ὁ μισθαποδότης Θεός, ὁ ἐπιβραβεύων τοὺς πολλὰ κοπιῶντας ἐν τῷ μυστικῷ Αὐτοῦ ἀμπελῶνι, ὅς ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν χώρᾳ ζώντων, δι' ὅσα ἐπὶ γῆς ἐμόχθησε καὶ εἰργάσατο ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ὁρθῶν δογμάτων.

Ἐπίσης τὴν 15|28 Ἰανουρίου ἐ. ἔ. ἀπεβίωσεν ἡ Ἀγγελικὴ Κώστα Ρουμελιώτου ἐτῶν 85 καὶ ἐκηδεύθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας - Χαλκίδος.

Αἰωνία Αὐτῶν ἡ μνήμη

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν εὐρύτατα τὸ νέον πολύτιμον σύγγραμμα τοῦ κ. Ἀναστασίου Πιερίου, γνωστοῦ ἱεροκήρυκος καὶ συγγραφέως, ὑπὸ τὸν τίτλον : «**Ὁ Κοινωνισμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ**».

Ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τούτῳ συγγράμματί του πραγματευόμενος ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεὺς τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο καὶ τόσον ἐπικαίρον θέμα κατὰ τρόπον ἴσως μοναδικὸν προβάλλει, κατόπιν ὑπερόχου εἰσαγωγῆς, τὸν ἀληθῆ καὶ ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Κοινωνισμὸν, παραθέτων καὶ ἐρμηνεύων, ἐν τελείᾳ ἐπιγνώσει, οὐχὶ μόνον πάντα τὰ σχετικὰ χωρία τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ τὰς σχετικὰς γνώμας ὁλων τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτω τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖ πράγματι τὸ σύγχρονον κοινωνικὸν Εὐαγγέλιον καὶ παρέλκει νὰ το νίσωμεν, πόσον ἐπιβάλλεται ἡ μελέτη του παρὰ πάντων, ἰδίᾳ δὲ τῶν εἰδικῶν. Τιμὴ δρχ. 50.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, συνιστῶμεν καθηκόντως καὶ τὰ λοιπὰ ἐκλεκτὰ ἐπίσης συγγράμματα τοῦ κ. Πιερίου ἡτοί :

1) «Συνοπτικὰ περὶ Θεοῦ, ψυχῆς καὶ Θρησκειῶν καὶ περὶ τῆς ἐξειδικασμένης ἀποστολῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ» τιμ. δρχ. 30.

2) «Ἡ Θεωρία τῆς ἐξελέξεως τῶν ὄντων» τιμ. δρχ. 20.

3) «Ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ τῆς Διαμαρτυρήσεως» τιμ. δρχ. 30.

4) «Ἡ Ὁρθοδοξία ἐναντίον τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας» τιμ. δρχ. 40.

Ἀπαντὰ τὰ συγγράμματα ταῦτα διατίθενται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα : «Ἐκθεσις Χριστιαν. Βιβλίου» (ὁδὸς Φιλοθέης), παρὰ τοῦ Συγγραφέως (ὁδὸς Φρυγίας 6. Ἄνω Ἰλίσια), καὶ παρ' ἡμῖν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Μελῶν Διοικ. Συμβουλίου Παναλληνίου Ὁρησκειτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Οἱ ὑπογεγραμμένοι : 1) Ἀνδρέας Βαπορίδης, 2) Δημήτριος Ζυγούρης, 3) Γεώργιος Γκούμας, 4) Ἀπόστολος Μαῖστρος, 5) Ἰωάννης Συμεωνίδης, ἀποτελοῦντες μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀνακοινούμεν διὰ τῆς παρουσίας ὅτι δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὰ κυκλοφοροῦντα ἐντυπα ὑπὸ ἐνίων μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., οὐδὲ μὲ τὴν συνεχιζομένην τακτικὴν τούτων ἐναντίον τῆς Πνευματικῆς Ἡγεσίας μας, μετὰ τὴν πλήρη μάλιστα συμφωνίαν ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων μας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Αἱ τοιαῦται πράξεις καὶ ἐνέργειαι τῶν ἀνωτέρω, ἀντιτίθενται ὅχι μόνον πρὸς τὰς ὁρησκειτικὰς πεποιθήσεις μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Σωματείου, καθόσον εἶναι ἀπαράδεκτον ἡμεῖς οἱ λαϊκοὶ νὰ ὑπηρετήσωμεθα εἰς θέματα ἀποκλειστικῆς ἀρμοδιότητος τῆς Πνευματικῆς Ἡγεσίας μας, καὶ ἐν γένει τοῦ κλήρου μας, οἵτινες εἶναι καὶ οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι ἐναντι τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ θεμάτων Πνευματικῆς Διοικήσεως.

Ἀπεναντίας σήμερον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν, πρέπει νὰ εἴμεθα συμπαραστάται καὶ συνεργάται τῆς Πνευματικῆς Ἡγεσίας μας καὶ νὰ γίνωμεν κήρυκες τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συνοχῆς τῶν δυνάμεων μας ἐν ὧντι πλήρους κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας προγράμματος τοῦ Μασσονισμοῦ, πᾶσα δὲ ἀνεύθυνος ἐνέργεια προδίδει καὶ ἀσέβειαν καὶ ἔμπνευσιν διαβολικὴν. Εὐρεθέντες πρὸ τῆς τοιαύτης λυπηρῆς ἀνταρσίας τῶν ἀνωτέρω, ἡ τις ἐκθέτει τὸ γόητρον καὶ τὸ κύρος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας μας καὶ ἵνα μὴ ἐπωμισθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐν τῆς ἀγανακτήσεως τῶν Ἀρχιερέων μας συνεπείας, διαχωρίζοντες τὰς εὐθύνας μας ἐκ τῶν οὕτω ἐνεργειῶν τῶν ἀνωτέρω, ὑποβάλλομεν τὴν παραίτησίν μας ἀπὸ μέλους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., ἀποκόπτοντες πᾶσαν συνεργασίαν μετ' αὐτῶν.

Γεώργιος Γκούμας
Δημήτριος Ζυγούρης
Ἀνδρέας Βαπορίδης
Ἀπόστολος Μαῖστρος
Ἰωάννης Συμεωνίδης

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)